

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Tentativa fracassada

—¿Qué ven ara aquest mestre?

—Pastillas Pí y Margall. Pero no ensarronará pas á ningú: tothom sab que son falsificadas.

LA SENMANA

ULLADA POLITICA

ALLÀ hont menos un se pensa salta una crisis. Desprevinguts estavan dimecres alguns dels ministres de 'n López Domínguez, en els seus despatxos preparant feyna ó combinant enredos, quan els arribà la trista noticia:—El President acaba de presentar la dimissió del ministeri. Se quedaren blaus. Pero sí, senyors: aixís van las

cosas d' Espanya: ministres hi ha que resulta que han dimitit, sense ni menos haverne tingut coneixement previ. Com el lloro del portugués van ahont els portan.

Pero ¿qu' es lo que va succehir? Una maniobra de 'n Moret i una empipada de 'n López Domínguez. Ja feya temps que 'l primer, fingintse gran amich del govern, per sota mà li segava l' herba. En la qüestió de la ley de Associacions, unas vegadas li deya que sí, altres que no, y altres que faria tot lo possible pera servirlo... Y en efecte, ja l' ha servit: pero de amich. Una senzilla qüestió de procediment,

el fixar si aqueil projecte de Lley se discutiria alter nativament ab el pressupost, va feria valer en Moret pera declarar-se en franquía contra 'l pacte qu' en López Domínguez y en Canalejas, President del Congrés, havian concertat, y com algú que ocupa un lloch molt alt va innovarli al general aquesta treta, y de aixó 'a resultava que la majoría anava á dividir-se, no tingué ja més agnant y digué:—Ahi queda esol!...

Y ja tenim armada la crisis total y completa del ministeri, promoguda com totas, y com totas en vias de resoldre's á espatillas del Parlament.

Aquest joch no ha de sorprendre á ningú: l' arbre de la monarquia no pot donar altres fruyts. Sobre aquest particular ens atenim á lo manifestat pel nostre ilustre jefe:

—«Aquesta crisis confirma ab quanta rahó venim combatit al régimen, y quant en el seu punt esti-gué la protesta de la minoría el passat dilluns, y tot quant en nom d' ella vaig dir sobre 'l caràcter de la irresponsabilitat.

»No 's comprén que la discussió de la Lley de As-sociacions siga interrompuda ayradament per aque-sta crisis feta á espatillas del Parlament y de la Na-

Si aquest s'alfa ab fulano,
si aquell está disgustat,
si aquell altre busca foras
per tirá á un ministre abaix.
Qué pensa tal personatge,
qué diu aquell diputat...
¡aixó es lo que 'ls interessa
als nostres braus governants!

En aquesta espessa atmósfera
d'apatia y mala fé,
el fatal *nulla est redemptio*
está pronunciat fa temps.
¿Qué podrien esperarhi
entre aquests polítics vells
aptes sols pera obrir fossas?
¡Feu molt bé emigrant, molt bé!

¡Adeu siau, vehins de Béjar!
Aneu á busca al Nou Mon
el pa que á la vostra patria
no podeu trobar en lloch.
Del modo que van las cosas,
no hi estareu molt temps sols.
Vostaltres sou la vanguardia,
¡poch á poch hi vindrem tots!

C. GUMÀ

Qui sigui confrare...

QUÈNTO QUE POT SERVIR DE SUPLEMENT AL PROTO-
COL DE LA CONFERENCIA D'ALGECIRAS

NA vegada era un moro que es-
tant tranquil·lament assentat al
peu d'una palmera de la seva
terra, se veié sorprés ab la se-
presencia d'un europeu que, la
escopeta al bras y la canana
ben provehida, acabava de
plantar-se al davant com si
hagués sortit per escotilló.

—Deu te guard—digué l'extranger, saludant al moro ab més arrogancia que cortesia.

—Aláh 't protegixi—va respondreli l'africá, saludantlo també á la seva manera.

—No sabs per qué vinch?
—El moro entén el llenguatge dels astres, llegeix las petjadas impresas en l'arena, endavina la proximitat del lleó; pero á penetrar en las intencions dels homes no hi alcansa.

—Vinch pera posarte els peus á rotllo.
—¡Holal... ¿Y aixó?
—La Europa está escandalitzada de la teva mala conducta y creu qu' es ja arribada l'hora d'imposar l'ordre en aquest país.

—¿Y quinas queixas ne té l'Europa de nosaltres?
—Moltas y graves. El vostre intolerable fanatisme, l'estat de perpetua discórdia en que viviu, la falta de respecte als extrangers que us visitan... Tot aixó ens ha donat el convenciment de que, sense la nostra intervenció, els mals que afligeixen á aquest imperi jamay tindran cura.

Rumiá el moro un moment com si sospesés las paraulas que l'europeu acabava de proferir, y respongué ab molta calma:

—No negaré la relativa certesa d'algunas de las tevas manifestacions; pero cada hui á casa seva s'entén y balla sol, y si á l'Europa no li plau la nostra conducta, res més senzill ni més descansat per ella que deixarnos estar, borrar-nos de la seva memoria y no voler saber res de nosaltres.

—¡Pobre moro!—exclamá l'europeu ab posat de llástima:—Per lo que 's veu, encare ignoras lo qu' es el concert universal y las naturals conseqüencias que d'ell se'n derivan. Ja s'ha acabat aquell temps en que las nacions podían viure aisladas y sense necessitat de donar als de fora el menor compte dels seus actes. Tú 'ns molestas, tú 'ns contrarias, tú 'ns disgustas, y Europa, per lo tant, te 'l dret d'imposarte un cambi de vida més en armonia ab las conveniencias de la comunitat.

—El dret de la forsa ¿eh?
—Anomènal com vulguis, que per qüestions de nom no hem de renyir.

—Donchs bé, escolta. Jo, moro y salvatge com soch, segueixo també el curs de las cosas de fora y sé que no es or tot lo que llú y veig que no está l'Europa completament lliure de las tacas que al demunt meu tant semblan indignarla.

—¿Y qué?
—En un llibret castellá que un día caygué á las mevas mans per carambola, vareig llegirhi dos versos que may més he olvidat:

«Procure ser en todo lo posible,
el que ha de reprimir, irreprimible.»

Jo, donchs, confessant humilment que la existencia que aquí porto dista molt de ser exemplar, aguantaré y fins, si tan bé arriben á ferho, agrairé coralmnt que un poble sabi, gran, perfecte, vingui á modificarme las costums, á arrencarme las punxas que cubreixen el meu cos, á desvaneixen las sombras que entrolhan la meva inteligencia; pero...

—Pero?... Acaba.
—Pero si veig que la nació que l'Europa envia aquí ab la missió de civilisarme mereix que avans la civilisim á n'ella; si observo que també, com jo ho soch, es ella fanática, atrassada y juguet d'intestinas perturbacions; si comprench que 'l mestre que se 'm destina ha anat poch temps á estudi, li diré que per aquest viatge no 's necessitavan alforjas y li aconsellaré que avans de volguer arreglar la casa dels altres procuri primerament arreglar-se la seva. ¿Ho tens entés?

—Perfectament!—va respondre l'europeu, baixant el cap.

Y saludant al moro, que ab tota tranquil·litat esperava d'ell una réplica més extensa, girá qua y se'n entorná per abont havia vingut.

Y aquí está el quènto acabat.
Qui tingui am ja haurá pescat.

FANTÀSTICH

Las únicas cosas que al món hi ha seguras son la mort y las contribucions.—B. Franklin.

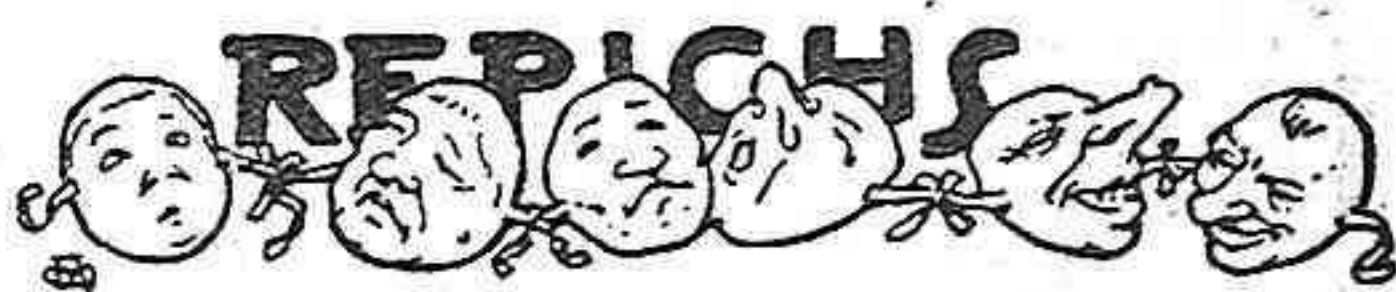
RUIDOSA CAMPANYA PARLAMENTARIA

Els quatre diputats republicans portuguesos

ANTONI J. D' ALMEIDA.—JOAN DE MENEZES.—ALFONSO COSTA.—ALEJANDRO BRAGA

Aquests son els diputats que en la memorable sessió del día 21 atacaren tan violentment á la monarquia portuguesa. En Braga y en Costa sigueren expulsats de la Cámara per la forsa pública.

R. Manzano. Ningú s'explica que no's compleixi el decret del ministre de la Governació ordenant una investigació en l'Ajuntament de Granollers, hont asseguraran que han passat cosas molt crespas.

Vosté dirá, sens dupte, que 'l Sr. Travé es prou través pera travarlo. Pero quan se tracta de qüestions de moralitat y de justicia, no hi han de valguer travessos ni travessuras, ni trabas de cap mena.

¿Estima vosté, Sr. Manzano, la seva reputació de home just y imparcial? Donchs entengui de una vegada que aquestas cosas no n'hi ha prou ab dir-las: es necessari demostrarlas.

Alsa, donchs, á Granollers: á cassar tarugustas!

Un dato pera la historia:

Quan el rey va sortir de cassera á Daimiel, l'avi López Domínguez li va preguntar:

—¿Quando piensa S. M. regresar?

—Cuándo lo tenga por conveniente—li va respondre D. Alfonso ab sequedad.

Y es fama que l'avi López Domínguez, sentint

unas grans pessigolias al nas, va tenir necessitat de mocarse.

Els estudiants de Medicina de Barcelona han donat una lliçó al govern.

Tres plassas vacants de professors auxiliars sigueren cubertes respectivament pels fills del catedràtic Sr. Morales, del rector de la Universitat, Doctor Bonet y del ministre de Instrucció Pública, Sr. Jimeno. Tots tres son joves, y no tenen altre mérit que 'l de ser fills de sos respectius pares, els quals per aquesta porta falsa tractaren d'encaixarlos dintre del professorat.

Els estudiants de Medicina, defensors de la dignitat professional, van declarar-se en huelga.

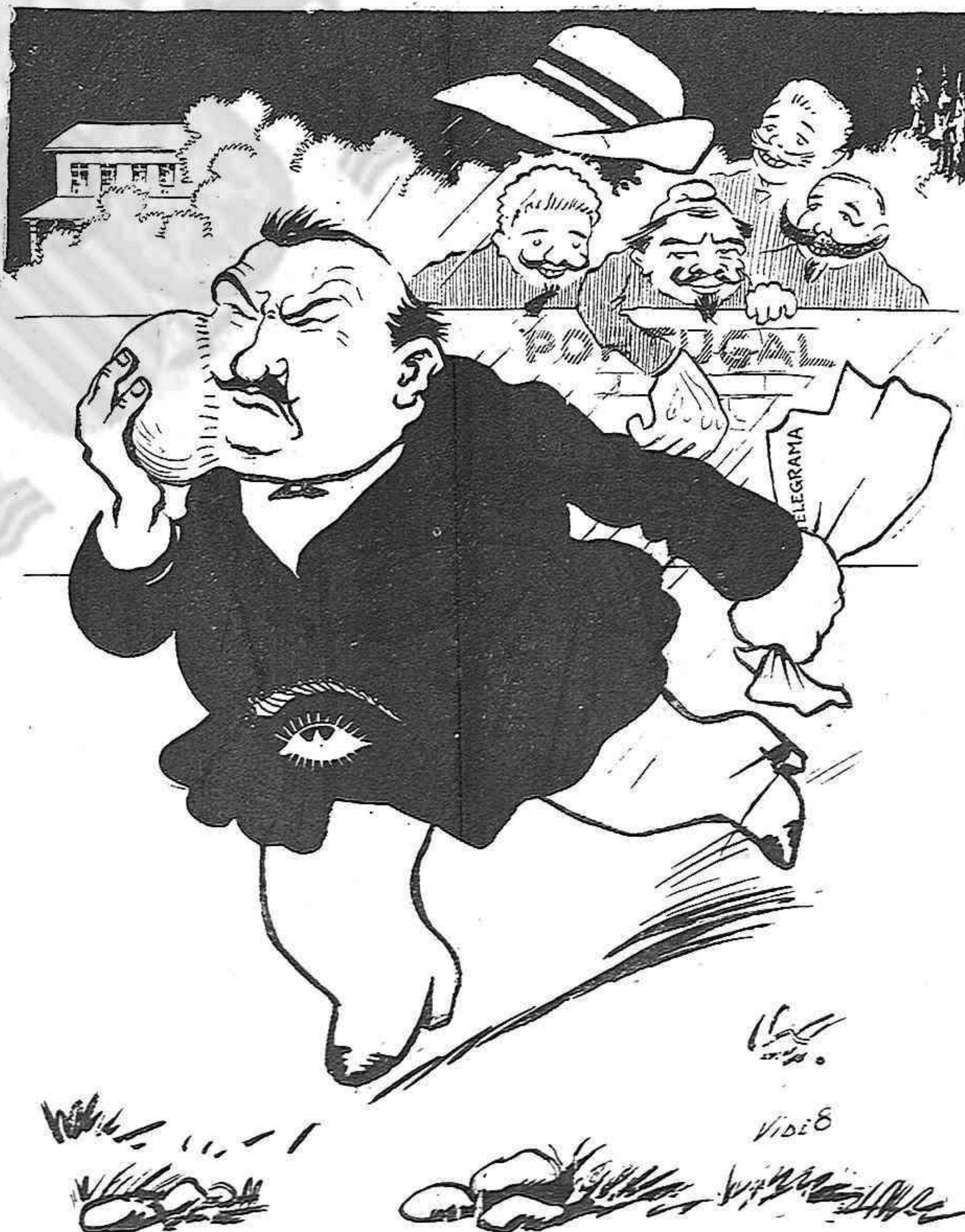
¿Quí ho havia de dir que 'ls estudiants arribarian á donar lliçons als catedràtics, als rectors de las Universitats y fins als ministres de Instrucció Pública!

Y lliçons de decoro y de moralitat professional! Molt bé, minyons, per haver sigut vosaltres els que heveu comensat á posar cátedra de aqueixas assignaturas!

Al últim els tres fills dels seus distingits papás, donantse per prou instruhits, varen presentar la dimissió del càrrech.

L'any 89 se va perdre á la badia de Subic (Filipinas) un barcot de guerra de mala mort titulat *Marqués de la Victoria*.

Y segueix rebent

—¡Mala negada!... ¡Hasta á Portugal m' han conegut!

Apesar de lo qual, fins quatre anys després de aquesta perdna, l'Estat va abonar tots els gastos, com si el barco continués navegant.

¡Si á lo menos una part de aquestas gastos s'haguessin emersats en mantenir á presidí als autors de tals despilfarros!

Lladres en quadrilla á Andalusia; lladres en quadrilla á Huesca; lladres en quadrilla de tant en tant, en la comarca del Llobregat, á las mateixas portas de Barcelona...

Els lladres son els únics que treballan á la seguera, exercint una industria que no está subjecta á contribució de cap mena.

Ab ells y altres que també roban, sense necessitat de sortir á la carretera, está ben vista la sort d'Espanya. La mateixa que la de Jesucrist, que morí crucificat entre lladres.

L'altre día va celebrarse ab un banquet el 77 aniversari del general López Domínguez.

M'agradaria saber una cosa: si van servirli el xampany ab biberón.

Dels dos héroes republicans del parlament portugués l'un se diu Costa y l'altre Braga.

Si semblan dos noms fets expressos.

Perque ab homes tan *bragats*, lo qu' es la dinastia de *Braganza*, sabrá lo que li *costa* l'oposarse á la empena republicana del poble de Portugal.

Un dels fills del ministre de las sis erres acaba de pescar una breva de 10,000 pessetas á la Cerillera.

Una breva de dos mil duros y las cerillas de franch per encéndrela sempre que se li apagui.

Vaja, es una gran cosa tenir al papá ministre.

En Necedal, en plé Saló de Conferencias, li va dir á n'en Dávila:

—Cóm vol vosté que cregui ab el seu anti-clericalisme, si la seva senyora 'l fa anar cada día á missa y á las rogativas pera que no s'aprobi la Lley de Asociaciones?

Lo més particular es que aixó no es una xansa com sembla á primera vista, sino que 'l Sr. Dávila té oratori y capellá á casa, y viu en las més cordials relaciones ab las congregacions religiosas.

Ab aixó sols n'hi ha prou pera veure que Espanya es la terra clásica de la parodia y la caricatura. En Dávila es el nostre *Petit Combes*.

L'Odón de Buén, en el meeting del diumenje va consignar que considerantse insultat en la persona de la seva esposa, per l'arquebisbe Guisasaola, si aquest mestre vingúes algun día á Barcelona, tindria el gust de ventarli una plantofada.

Y nosaltres picaríam de mans!

Perque no han de ser els bisbes y arquebisbes els únics que han de tenir el privilegi de *confirmar*.

També ha de haverhi confirmacions lliure-pensadoras, may siga sino en cumpliment del antich refrán: «Donde las dan, las toman.»

Caballers: Antoni Perlaia, Un anti-navarrorreverte-rista, Lluís Forcada, Un anti-maurista, J. C. Sereno, Juan Serra, Pepe el Tranquilo, y Un del barraló: No hi ha res que suri.

Caballers: Miquel Roca (a) Calet, Musclús, Arcadi Guasch, Tres calandris de Masnou, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, N. Mutsu-Hito, Moks Soka y C., A. Cararach, Juan López Comas, y Enrich Bonagarriga (a) Suat: Pot anar.

Caballer: A. Sadaob Tobir: Aquestos cantars son per una guitarra esquerpada.—Juan Figueras: No hi ha una falta, que n'hi han molts.—Un fart de monjetas: Vet' aquí perque li surten aquestos versos... menjant tantas monjetas.—Antoni Feliu: Té 'l defecte de las asonancias, qu' es un gran defecte.—Germans Branera: Els Quintero m' entussiasman més.—Manel del Picadero: ¡Quina Tardor tant trista!... ja ho pot dir.—Joan Palau: Celebrando.—A. C. P.: Vosté es capassa de fer fells al home que la comprenqui. Lo difícil es compéndrela.—Tamenbir: Si hi cab... potser sí.—J. S. de Clabellina: Es curta pero... es dolenta.—El company Ribalta: No passa.—M. Puig y Capot. ¿Y d'aixó 'n diu *inspiració poética*?... Vaya buenas!—R. Aregall: Déiximen *pendre nota*... per si de acás.—J. Pont y Espasa: Gracias y rebut.—L. Jo-coorena: No 'ns convé.—J. N. y P.: (S. Vicens dels Horts): No 'ns podem entretenir en explicar particularment cosas que son per tothom claras com l'aygua.—Casimir Aregall Massip: Ja es poétich, ja, tot aixó... pero també es rípiós.—Fidel Delfí: Gracias per l'envío. Ho llegiré ab calma.—J. C., A. P., J. C. M., J. G., J. M., J. T., y A. P. T.: No podem publicar las cartas que 'ns remeten, per varias rahons.

Llegeixin aixó:

Están molt adelantats els treballs d'impressió del

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA
pera 1907

Queda oberta pera 'ls Corresponsals la lista de pedidos.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleuz y C.